

İnternette yayınlanan türlü çeşitli yazıları –isterse benim hakkımda olsunlar- okumuyorum. “Bu nları okuyacağıma iki sayfa kitap okursam

daha iyi bir iş yaparım” diye düşünüyorum. Söylediklerinin hepsini kabul ediyorum. Doğrudur, isabet buyurmuşlar!

Değişik arkadaşlar bazen arayıp bu yazıların içerikleri hakkında bilgi iletiyorlar. Anladığım kadarıyla Mihrac efendinin yazılarını iletme işini Zafer Gündoğdu adlı birisine bırakmış. Açıkçası, sahte isimle, sanki illegal bir iş yapıyormuş gibi ve de kendi yazmadıkları yazıları etrafa iletenlerden hiç hoşlanmam. İnsan adıyla sanıyla açık olmalı, öyle değil mi!

Bu nedenle bu tipi biraz tanıyalım:

Zafer Gündoğdu takma adını neredeyse 25 yıldır kullanan Bünyamin Doğan ile 1978’de Konya Cezaevi’nde iken tanışmıştık. Yanlış hatırlamıyorsam Osmaniyeli idi ve İbrahim Çenet hayranıydı. Siyasiliği de bundan ibaretti. Hapse politik bir nedenle değil, bir pavyonda kavgaya karıştığı için girmişti.

İçerde bizim komünde kaldı, doğal olarak bizden erken tahliye oldu ve çıkar çıkmaz da politik faaliyet içinde yer aldı. İyi bir şeydi yaptığı, keşke bu yolda gelişseydi! Ama ne gezer! Hayatında 5 kitap okumamış ve inatla da okumayan bir insan ne kadar gelişebilir!

Arayı atlıyorum. Geldik 1981 başına... Suriye’de Lazkiye’nin Bassit Köyü’ndeyiz. Örgütümüz THKP-C (Acilciler)’in politbürosunu belirliyoruz. Daha doğrusu belirlemişler de bana aktarıyorlar. Mihrac, ben, Zafer ve iki kişi daha... Merkez Komitesi nerede, o yok! Normalde THKP-C kökenli örgütlerde Genel Komite ibaresi kullanılırdı. Yerini Politbüro almıştı ve başka organ da yoktu. Nedeni basit, çünkü başka kimse yoktu. Örgütün güney kanadını çok az tanıdığım için kimseyi de öneremiyordum. Zaten bir de henüz yakalanmamış olan İstanbul kalmıştı!

Zafer bu arada bulunduğumuz yere gelip gitti. Aynı adam, bariz bir değişme yoktu. “Pavyoncu” olarak kalmıştı. Bu adam Türkiye’yi nasıl örgütleyecek, hiç anlamadım ama ne yapalım, görülebilen başkası yok!

1982 yılına atlıyorum. O yılın ortalarında pasaportum olmadığı için Fransa’dan gelip katılmadığım ama Mihrac efendinin tutumunu ağır biçimde eleştiren bir yazı ilettiğim 1. Kongre yapıldı ve Zafer “örgütlenme sekreteri” oldu.

Kısa süre sonra bu işin böyle gitmeyeceğini iyice gördük ve Fransa ve Almanya’daki arkadaşların önemli bir bölümüyle birlikte ayrılmaya karar verdik. Zafer ve yanında bir başka Politbüro üyesi

“durumu halletmek” için Avrupa’ya geldiler. İyi de hallettiler gerçekten, ayrışma büyük bir hızla sonuca ulaştı. Biz TKEP’e katıldık.

Zafer’in bana bir iyiliği bir de kötülüğü olmuştur.

İyiliği: Ayrışmanın tahminimden daha hızlı olmasında etkili oldu. Zafer ile yarım saat konuşan bazı arkadaşlar, “Bu buradaysa, ben öteki taraftayım” diyerek tavrını belirliyordu. Sağolsun, işimi hayli azalttı! “Bu adam örgütlenme sekreteridir” dedikten sonra genellikle “Tamam yoldaş, başka açıklama gerekmez, durum anlaşıldı!” cevabını alıyordum.

Kötülüğü: Başka siyasetlerden birkaç kişi Zafer nedeniyle benimle dalga geçtiler.

“Gözümüzden düştün Engin!”

“Neden, ne oldu?”

“Sen bu adamla aynı örgütte miydin? Bu siyasi bile değil!”

Haklılar! Bir şey diyemedim!

Kendisi için “Bu da mı Mihrac gibi Muhaberat?” demeyeceğim. Hiç bir istihbarat örgütü bu

kadar yeteneksiz bir insanı kullanmaz.

Mihrac'a yardımcılığını da normal karşılıyorum. Bünyamin-Zafer herhangi bir politik örgütte sıradan üye statüsünü aşamazdı. Politbüro üyesi olmuş, bunun karşılığı ömür boyu ödenmekle bitmez!